

Oppvekst og skolegang i utlandet

Uttalelse fra Det Norske Misjonsselskap og Norsk Luthersk Misjonssamband

1. INNLEDNING

1.1. Takk til bidragsytere

Først av alt vil vi rette en takk til alle som har bidratt til at Det Norske Misjonsselskap (NMS) og Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM) har kunnet gjennomføre en omfattende spørreundersøkelse.

Takk for at dere har brukt tid og krefter på å svare på spørsmålene og har gitt oss del i erfaringer fra oppvekst og skolegang i utlandet.

For noen av dere har det fremkalt flest gode minner, mens for andre av dere har det vært en svært krevende prosess fordi den har rørt ved smertefulle og dypt krenkende opplevelser. Det står stor respekt av at dere likevel har vært villige til å bidra.

Bredden i erfaringer som avspeiles i materialet, gir grunn til ydmykhet. Vi ønsker å få fram både de gode og de vonde erfaringene og bekrefte dem som troverdige opplevelser. De gode fortellingene bagatelliserer ikke de vonde, og de vonde gjør ikke de gode ugyldige. Vi ønsker å la fortellingene få stå ved siden av hverandre som gyldige virkelighetsbeskrivelser.

1.2. Hensikten med denne uttalelsen

Denne uttalelsen bygger på rapporten fra spørreundersøkelsen utarbeidet av International Research Institute of Stavanger (IRIS) og på de svarskjema og øvrige kommentarer som har kommet direkte inn til organisasjonene. Ledelsen i organisasjonene har ikke hatt tilgang til svarene i spørreskjemaene, men til et statistisk bearbejdet materiale. Materialet er anonymisert slik at det ikke kan tilbakeføres til enkeltpersoner. Ledelsen har tilgang til de svarene som er gitt direkte til organisasjonene.

Hensikten med undersøkelsen var å få tegnet et så fullstendig bilde som mulig av erfaringer med oppvekst og skolegang i utlandet. Vi har særlig vært interessert i å få kartlagt hva organisasjonene ikke har vært gode nok på, og hva som har voldt smerte og unødige belastninger. Hensikten med denne uttalelsen er å si noe om hva organisasjonene har lært av dette, og skissere videre oppfølging.

2. BAKGRUNNEN FOR PROSJEKTENE I NMS OG NLM

Spørsmål om barns skolegang har vært sentrale i hele misjonens historie. Saken har vært drøftet på prinsipielt grunnlag, og mange forskjellige praktiske ordninger har vært utprøvd. Løsningene som til enhver tid ble valgt, speilet langt på vei samfunnet forøvrig både med tanke på selve skoleordningen og på ressurser og kompetanse. Organisasjonene skiller seg imidlertid ut i begrunnelsen for ordningene. For organisasjonene var misjonærkallet den viktigste begrunnelsen.

I 1988 fikk vi en offentlig debatt i Norge omkring barn av misjonærer. Debatten tydeliggjorde at tidligere ordninger ikke har vært gode nok. I etterkant av debatten har det skjedd vesentlige endringer i tenkningen rundt og tilretteleggingen for barn av misjonærer.

Organisasjonene har gjort mye med tanke på å bedre barnas oppvekstsituasjon, men et oppgjør med det som hører fortiden til, har latt vente på seg.

Både NMS og NLM hadde satt i gang egne prosjekter da vi besluttet å gå sammen om en spørreundersøkelse og å gjennomføre et oppfølgingstilbud i tråd med denne. Målet er å legge til rette for at tidligere elever skal få muligheten til å komme fram med sine historier og få en tydelig adresse å henvende seg til med erfaringene sine. Det er også viktig for oss å få synliggjort historien til elever ved de norske skolene og barn av misjonærer som en del av organisasjonenes offentlige historie.

3. HVA RAPPORTEN VISER

3.1. De som har svart

De som har fått tilbud om å svare på spørreundersøkelsen, utgjør en mangfoldig gruppe. 42 prosent av de som har svart har hatt tilknytning til NMS, 38 prosent til NLM. Andre misjonsorganisasjoner er representert med 7 prosent, og de resterende 12 prosent kommer fra bistand, næringsliv og andre sammenhenger (Rapporten, tabell 57, s. 99).

En andel på 34 prosent av de som har svart, oppgir at de bodde på internat hele skoletiden, mens 25 prosent vekslet mellom å bo på internat og å bo hjemme. Opplysninger om tiden på internat omfatter dermed nær 60 prosent av alle som har bidratt (Tabell 5, s. 44). 90 prosent av de som har svart, har valgt å svare på spørsmålene ut fra erfaringene med å gå på norsk skole (DNS). 35 prosent av de som har svart, oppgir at de også har erfaring fra andre skoletyper (som internasjonal skole, lokal nasjonal skole, hjemmeskole, etc.), men flertallet av disse har valgt å svare ut fra erfaringen ved DNS (Tabell 3, s. 35).

3.2. Sammenligninger av forskjellige grupper

Rapporten gjør ikke sammenligninger ut fra organisasjonsbakgrunn. Derimot sammenligner rapporten de som har bodd på internat og de som har bodd hjemme. Når vi sammenligner disse ulike gruppene, ser vi at barn som bodde på internat kommer dårligere ut enn barn som bodde hjemme under hele sin skolegang. Rapporten viser hvordan dette slår ut på flere felt.

Gruppen med internatoppvekst

- hadde dårligere kontakt med lokalt miljø på skolene i utlandet
- opplevde dårligere sosial integrering etter flytting til hjemlandet
- har flere helseplager og dårligere opplevelse av egen helse
- er blitt mer mobbet
- er blitt utsatt for langt flere seksuelle krenkelses/overgrep
- har i høyere grad søkt hjelp for psykiske plager
- har høyere andel med uføretrygdede

Når vi sammenligner ulike aldersgrupper, er tendensen at de eldste har gjennomgående vanskeligere erfaringer under oppvekst og skolegang i utlandet enn de som har gått på skole i den senere tid. Dette kan være et uttrykk for at ordningene faktisk er blitt forbedret. Samtidig er vi klar over at effekten av adskillelse og andre påkjenninger ofte først blir merkbar etter en viss tid, og at alder kan ha en innvirkning på svarene.

Vi legger merke til at tilrettelegging for kontakt med lokalmiljø var forskjellig avhengig av hvilken skoletype svarene gjenspeiler. Bare 22 prosent har svart at de opplevde at kontakten var godt tilrettelagt fra skolen sin side. Elever som bodde hjemme, hadde bedre kontakt enn de som bodde på internat.

Svarene tyder på at de norske skolene la mindre til rette for kontakt med lokalmiljøet enn andre skoletyper, men svarene tyder også på en bevisst endring over tid i positiv retning (s. 39).

Mange opplever at de ikke fikk lære det lokale språket og fikk lite kjennskap til lokal kultur gjennom skolen, noe som svekket opplevelsen av tilhørighet til stedet der de vokste opp. Vi konstaterer med sorg at det ble lagt begrensninger på de sider ved oppveksten i utlandet som av flere trekkes fram som det viktigste fra barndommen.

3.3. Oppvekst i utlandet og flytting til hjemlandet

På spørsmål om betydningen av oppvekst i utlandet gir en stor gruppe uttrykk for at det har tilført dem positive verdier og ferdigheter som har blitt en ressurs i det voksne livet. De som bodde på internat og de som bodde hjemme gir tilnærmet sammenfallende svar og vurderinger.

Det utsagnet som sterkest uttrykker en felles oppfatning blant de som har svart, er: "Erfaringene gjør det lettere å forstå andre måter å tenke og handle på" (s. 20). I tillegg trekkes det fram at erfaringene har stimulert til læring av andre språk, gitt kunnskap om andre samfunnsforhold og beriket livet. Rapporten viser videre at de som har svart, mener at oppveksten har lært dem toleranse for andre, har gjort det lettere å tilpasse seg nye omgivelser, har vært en fordel for deres yrkesliv og har hatt en positiv innvirkning på rollen som mor eller far.

Rapporten viser at flytting til foreldrenes hjemland bød på store sosiale utfordringer. Nær 60 prosent følte seg som fremmede og var dårlig sosialt integrert. De opplevde det vanskelig å komme på bølgelengde med personer i nærmiljøet og savnet venner de kunne snakke fortrolig med. Oppveksten hadde gjort at de manglet felles referanserammer med jevnaldrende i landet de kom hjem til.

En betydelig gruppe fikk mange gode venner og opplevde å bli godt sosialt integrert. Samtidig viser svarene at mange – fra begge gruppene – lengtet tilbake til det landet de kom fra. Felles for mange ser ut til å være at opplevelsen av tilhørighet til flere kulturer i voksent liv medfører et økt behov for å flytte på seg.

Materialet viser at mange familier valgte å komme til Norge da barna skulle begynne på ungdomsskole eller videregående skole. Det betyr at mange kom til Norge i puberteten, og for mange ble det en ekstra belastning å skulle finne seg til rette i et nytt land i denne krevende fasen i livet.

NMS og NLM erkjenner at utfordringene med å komme tilbake til Norge har vært undervurdert og at forberedelser på denne overgangen i mange år har vært fraværende eller utilstrekkelige. Dette har i særlig grad rammet barn og ungdom og ført til større utfordringer enn nødvendig.

3.4. Kompleksitet og mangfold

Materialet viser et sammensatt bilde. Vi har her med en gjennomgående ressurssterk gruppe å gjøre. Utdanningsnivået blant de som har svart, skiller seg sterkt ut i forhold til den norske befolkning med 83 prosent universitets- og høyskoleutdanning mot 25 prosent i befolkningen forøvrig i 2006 (s. 98). Gruppen har også sammensatte kjennetegn:

- De er verdensborgere og behersker det flerkulturelle.
- De mangler til dels felles referanserammer med jevnaldrende
- Dette fører til at spørsmålet om tilhørighet og identitet blir vanskelig for mange.

De som har svart, kan ikke deles inn i tydelig adskilte grupper. Vi ser at mange som oppgir at de har hatt en god barndom, likevel sliter med langtidsvirkninger fra sin oppvekst og med konsekvenser av adskillelse. Og motsatt: I den store gruppen på 25–30 prosent som oppgir at de har redusert livskvalitet på bakgrunn av sin oppvekst, er det mange som også oppgir at de har hatt stor nytte av sine tverrkulturelle erfaringer, kan bruke dem i sin yrkespraksis og har hatt glede av dem gjennom livet.

Noen smertelige sammenhenger blir helt tydelige gjennom rapporten: Gruppen som ble utsatt for seksuelle krenkelses/overgrep eller systematisk mobbing, og de som har hatt dårlig emosjonell kontakt med foreldrene i oppveksten, skårer langt lavere på livskvalitet som voksne og oppgir langt høyere grad av helseproblemer og andre vansker.

3.5. Vanskelige og krenkende opplevelser

Spørreundersøkelsen kartlegger sanksjoner fra personalet på skolene. "Selv om et flertall av respondentene i liten grad har opplevd slike hendelser, må det ha hatt betydning for opplevelsen av skolemiljøet at rundt en femtedel av respondentene har opplevd negative sanksjoner av og til eller ofte" (s. 69).

Trusler om og utført fysisk straff har forekommet. Organisasjonene ser svært alvorlig på at dette skjedd.

Rapporten avslører at mobbing har hatt betydelig omfang. En andel på 17,5

prosent svarte at de ble mobbet av personale/lærere. Organisasjonene ser svært alvorlig på at noen av de som hadde ansvar for å gi barna omsorg og trygghet, selv utførte mobbingen. 18 prosent har blitt mobbet av medelever. Totalt oppgir 28 prosent av de som har svart, at de har blitt mobbet.

Tallene i undersøkelsen viser at 7 prosent av de som har svart, har blitt utsatt for seksuelle overgrep. Fire prosent har opplevd overgrep mellom en og tre ganger, og tre prosent flere enn tre ganger. Vi må anta at andelen faktisk er noe høyere fordi erfaringen viser at det alltid er mørketall når denne type spørsmål blir stilt. Av de som ble krenket, var ca. en tredel gutter og to tredeler jenter. Mer enn halvparten var under 10 år da det første overgrepet skjedde.

Lærere og internatpersonell utgjorde til sammen 32 prosent av de som foregrep seg på barna. Annet personale på skolene utgjorde 11 prosent og misjonærer 9 prosent. Litt over en tredel av krenkerne var medelever (35 prosent). Andelen "andre" var 25 prosent.

I over halvparten av tilfellene fikk ingen vite noe om hendelsene. Nesten ingen av dem som fortalte om overgrepene, fikk hjelp til å bearbeide det som hadde skjedd. Det ble heller ikke gjort noe med sakene, som å melde dem til organisasjonenes ledelse, til barnevern eller politi, eller å gjøre forsøk på å løse dem på skolen.

3.6. Konsekvenser for helse og livssyn

Gruppen som har svart på undersøkelsen, har en lav andel syke og trygdede. Den skårer imidlertid en del høyere på psykiske plager enn resten av befolkningen. Men også her blir et mønster tydelig: De som har blitt utsatt for systematisk mobbing, eller har opplevd seksuelle overgrep, er også den gruppen som har flest helseplager. Dette slår også ut på forholdet til kristen tro: De som har opplevd overgrep og mobbing, har i større grad tatt avstand fra kristen tro og misjon enn gjennomsnittet.

4. LÆRDOMMER OG UTFORDRINGER MED TANKE PÅ FRAMTIDEN

4.1. Kallsforståelse, system og ordninger

På bakgrunn av den kunnskapen vi nå sitter med, må vi være villige til å stille kritiske spørsmål til hvordan kallet til misjonærtjeneste har vært formidlet i våre organisasjoner og ta et oppgjør med den kallsforståelsen som satte misjonærkallet foran foreldrekallet.

Helt fram til de senere år har internatskole vært det eneste alternativet misjonsorganisasjonene har lagt til rette for. Det har vært smertefullt å få innblikk i hva dette systemet har fått av negative følger for mange barn. Det førte også mange foreldre inn i en vanskelig valgsituasjon. De opplevde at de ikke hadde noe annet valg enn å sende barna fra seg. Dersom de ikke gjorde det, opplevde de det som svik mot Guds kall til tjeneste. Ikke noe offer – heller ikke hensynet til barnas behov – måtte få komme i veien når det gjaldt muligheten til å virkelig gjøre sin livsoppgave.

Dette står i sterk kontrast til den plass hjemmet skal ha i vår tro og praksis. Ifølge luthersk kallsetikk lar det seg ikke forsvare å anse misjonærkallet som mer verdifullt for Gud enn foreldrekallet. Den som har valgt ekteskap og familieliv, har en første forpliktelse til å ta vare på sine barn.

Organisasjonene ønsker å se kritisk på sin egen historie, også når det gjelder forståelsen av kallet. Det vil blant annet skje gjennom at fagstabene ved Misjonshøgskolen i Stavanger og ved Fjellhaug Misjonshøgskole i Oslo vil bearbeide tenkningen omkring kallet. Dette arbeidet er nå startet gjennom et studieprosjekt ved Misjonshøgskolen i Stavanger.

4.2. Rutiner og rekruttering

Som misjonsorganisasjoner vil vi fremdeles misjon og ønsker å nå mennesker med evangeliet. Vi tror at Gud fremdeles kaller mennesker til å tjene ham blant andre folkeslag. Erfaringene vi har gjort, må likevel få konsekvenser for hvordan vi tilrettelegger misjonærtjenesten framover. Organisasjonene vil arbeide målrettet for å sikre at ordninger som benyttes er forsvarlige. Det innebærer at misjonærtjenesten skal tilrettelegges slik at barna kan bo sammen med sine foreldre. Det kan også bety at en familie ikke blir sendt ut, eller at en familie må avslutte sin tjeneste av hensyn til barna. Dette kan sette andre grenser for vårt arbeid enn før, men vi mener det er nødvendig.

Ut fra den kunnskap vi har i dag innser vi at vi i perioder ikke har hatt gode nok rutiner for rekruttering og utvelgelse. Dagens utvelgelse av personell foregår mer grundig. I begge organisasjoner er det opprettet personalavdelinger som tar hele familiesituasjonen med i vurderingen ved ansettelse. Synspunktene til barn og ungdommer blir tatt med i vurderingen, og rådgivende instanser blir om nødvendig konsultert. Begge organisasjoner legger vekt på tilstrekkelig forberedelse av utsendinger og gode oppfølgingsrutiner underveis.

4.3. Forberedelser og hjemkomst

Rapporten viser at hjemkomstfasen har vært svært krevende for mange. Dens utfordringer – særlig med spørsmål knyttet til identitet og tilhørighet – har blitt undervurdert. Vi har hatt for liten bevissthet omkring de belastninger som kan være knyttet til oppbrudd/flytting og krevende overganger.

Begge organisasjoner vil sørge for råd og veiledning til sine utsendinger både i forbindelse med utreise, oppholdet ute og hjemkomstfasen. Et samarbeid med organisasjoner som NORUT (Organisasjon for nordmenn med oppvekst i utlandet), faglige nettverk og fagpersoner med opparbeidet kompetanse på feltet er viktig. Møtepunkt og arenaer for både barn og voksne er viktige satsningsområder her. Kurset "Inn for landing" – et kurskonsept utarbeidet for å lette overgangen ved flytting tilbake til hjemlandet – har vist seg å være et viktig redskap. Det arbeides også med muligheten for en videreutvikling av kurskonseptet til et "Inn for landing 2" for eldre deltakere.

4.4. Grenseoverskridende adferd og seksuelle krenkelser og overgrep

Materialet viser at det har forekommet mange former for krenkelser, som mob-

bing, trakassering, vold, seksuelle krenkelser og overgrep. Organisasjonene har skjærpet beredskapen og har utarbeidet retningslinjer for å forhindre overgrep, og som gir hjelp til å håndtere eventuelle innmeldte tilfeller av overgrep på en faglig forsvarlig måte. Dette er nedfelt i NMS' og NLMs regelverk. På dette området er det utviklet et bredt samarbeid mellom mange misjonsorganisasjoner og kirkesamfunn. Disse retningslinjene gjelder også for misjonsfeltene.

Spørsmål knyttet til grenseoverskridende adferd og seksuelle krenkelser blir regelmessig tematisert i organisasjonene. Vi ser at terskelen for å melde fra om saker blir lavere når man har gode retningslinjer.

Organisasjonene må ha et kontinuerlig fokus på dette. Alle nye ansatte/misjonærer/utsendinger må gjøres kjent med retningslinjene. Ledere på alle plan både i Norge og i utlandet må kurses. Det er en utfordring at det i flere av våre samarbeidsland er en annen kultur for og et annet syn på kjønn, kjønnsroller og seksualitet. Det søker vi å møte blant annet ved å gjøre våre retningslinjer kjent. De er til nå oversatt til engelsk. Det arbeides for at de skal oversettes til spansk og fransk.

5. HVA SKJER VIDERE?

Vi har forsøkt å si noe om hvordan organisasjonene ønsker å ta lærdom av den kunnskapen vi har fått gjennom dette prosjektet. En like viktig side ved arbeidet er oppfølgingen av dere som ble invitert til å svare på spørreundersøkelsen. Sammen med spørreundersøkelsen la vi ved et brev hvor vi spurte hvilke oppfølgingstiltak dere ønsket. Mange har svart på dette, og vi legger derfor opp til en oppfølging i tråd med svarene. Resultatene fra undersøkelsen bekrefter, slik vi leser den, at det er behov for dette. Det er fortsatt mulighet til å melde inn ønsker/behov for ulike former for oppfølging.

5.1. Legge til rette for samtaler med organisasjonenes ledelse

Flere har bedt om et møte med organisasjonenes ledelse. Vi vil invitere alle de som har bedt om det, til individuelle møter og samtaler med organisasjonenes ledelse. Vi vil gjennomføre disse individuelle samtalene i løpet av 2010.

5.2. Individuell faglig oppfølging

I arbeidet med dette prosjektet har vi knyttet til oss en bred sammensetning av fagfolk. Vi vil som organisasjoner være behjelpelige med å knytte kontakt med fagfolk der det er ønskelig. NMS og NLM legger til rette for en ordning der utgifter til behandling dekkes etter avtale med organisasjonene.

5.3. Regionale samlinger

I 2010 vil vi gjennomføre regionale samlinger hvor dere inviteres både til samtaler om rapporten, og til være med og prege den videre prosessen i prosjektet. Mange har allerede meldt sin interesse for dette. Informasjon om datoer, steder, opplegg for samlingene og annet vil bli tilgjengelig på nettet. Alle som har gitt melding om

at de ønsker å være med på disse samlingene, vil bli kontaktet. Eventuell oppfølging av disse samlingene, f.eks. med utgangspunkt i skole eller land, vil bli vurdert. Det arbeides også med samlinger for foreldre og tidligere ansatte.

5.4. Oppgjør og økonomi

For NMS og NLM er ønsket om å ta et oppgjør et vesentlig element i prosjektene som er satt i gang. I denne sammenhengen har spørsmålet om forholdet mellom moralsk ansvar, oppgjør og økonomi blitt reist. Vi ser at dette er viktige spørsmål. Vi vil legge til rette for å kunne gi bistand til dem som ønsker å søke offentlige støtte, f.eks. gjennom statens rettfærdsvedelagsordning. Videre vil vi gjøre kjent den kunnskapen vi har fått, og arbeide for politisk tilslutning for at barn med oppvekst i utlandet skal kunne søke økonomisk oppreisning etter samme kriterier som ved lignende saker i Norge.

Vi mener likevel at det er flere viktige forskjeller på våre internatordninger og de offentlige barnehjem. Barn i offentlige institusjoner var enten foreldreløse eller ble med makt tatt fra foreldrene. De var med andre ord det offentliges ansvar.

I våre ordninger beholdt alltid foreldrene ansvaret for egne barn. Misjonsorganisasjonene overtok ikke foreldreansvaret. Det er samtidig viktig å holde fram at barna ikke hadde noe valg. Likevel mener vi at det ikke er riktig å sidestille ansvaret organisasjonene har for internatene med de offentliges ansvar for barnehjemmene.

Våre skoler ble etter hvert offentlig godkjente institusjoner, noe som også gir det offentlige et visst ansvar. Det økonomiske handlingsrommet vil alltid være et annet hos det offentlige enn for en frivillig organisasjon. Ingenting av dette fratår oss det moralske ansvaret, men det setter rammene for hvordan vi skal møte vårt ansvar.

5.5. Formidling av resultat og erfaringer

Resultat og erfaringer vil gjøres kjent internt i organisasjonene, spesielt i lederfora og for ansatte som er utestasjonerte i dag. Videre vil erfaringer gjøres kjent i nettverk hvor organisasjonene deltar: i Norsk råd for misjon og evangelisering (NORME), Institutt for sjelesorg og HSHs nettverk for organisasjoner med utestasjonerte.

Materialet som kommer fram i prosessen, vil være av stor interesse for videre forskning. En artikkelsamling er under arbeid og planlegges utgitt av Misjonshøgskolen i 2010.

6. OPPSUMMERENDE AVSLUTNING

6.1. Erkjennelser

Undersøkelsen viser tydelig at barn som har blitt adskilt fra foreldrene og har bodd på internat, kommer dårligere ut enn barn som bodde hjemme (s.87). Langvarig adskillelse har skapt dyp smerte og hos mange etterlatt en tung sorg over tap av barndom.

NMS og NLM erkjenner i dag at ordningen med internatskoler ikke var på barnas

og foreldrenes premisser. Med økt kunnskap, spesielt om tilknytningsforhold og belastning ved adskillelse, erkjenner vi at det systematiske skillet fra foreldrene som internatordningen medførte, har hatt store negative konsekvenser. NMS og NLM erkjenner at organisasjonene var for sene til å ta til seg denne kunnskapen og la den få konsekvenser.

Rapporten avdekker mangelfulle strukturer i skole og internatdrift, fravær av kontrollrutiner som skulle ivareta barna, og manglende beredskap til å takle vanskelige ting. Vi erkjenner at det for noen ble en stor tilleggsbelastning at opplysninger om omsorgssvikt, krenkelser og overgrep ikke fikk en god håndtering. Vi ser her at et system som skulle gi trygge og gode rammer, ikke gjorde det. Det som skulle være trygge og konsistente rammer rundt et liv, ble opplevd motsatt.

6.2. Anerkjennelse av manges smerte

Det fremgår av undersøkelsen at de fleste har opplevd belastninger. En betydelig gruppe har blitt påført urimelig store belastninger, blant annet i form av omsorgssvikt, krenkelser, overgrep og opprivende flytting mellom svært ulike miljøer.

Selv om det er mange nyanser, og selv om mange har hatt positive opplevelser og sitter igjen med gode minner, må vi likevel konstatere at rapporten avslører at det har vært en betydelig grad av omsorgssvikt.

Vi ønsker som misjonsorganisasjoner å anerkjenne den smerte og de påkjenninger som mange er blitt påført gjennom dette.

6.3. Beklagelse

Det er med sorg vi ser at våre ordninger har ført til betydelig svekket livskvalitet for mange. Internatordningen som skilte foreldre og barn, ivaretok ikke barnas behov for omsorg og nærhet til foreldrene. Ofte vernet heller ikke systemet barna mot krenkelser eller overgrep.

Den smerten som er påført er en konsekvens av ordninger som ikke ivaretok barns grunnleggende behov, og som på flere måter førte til omsorgssvikt. Vi ser at vi ikke har hatt gode nok oppfølgingsrutiner ved hjemkomst, og også slik har påført mange betydelige ekstrabelastninger.

Kontrasten mellom de kristne idealene for misjonsarbeidet på den ene siden og den smerten som er påført på grunn av ordninger misjonen har hatt, er en virkelighet organisasjonene tar inn over seg.

Vi konstaterer med smerte det som har skjedd, og beklager det dypt.

Kjetil Aano
Generalsekretær NMS

Ola Tulluan
Generalsekretær NLM

8. desember 2009